

Гуляє князь, гуляють гості,
І покотились на помості.
А завтра знову ожива
І знову пе, і знов гуляє.
І так за днями день минає.
Мужицькі душі аж нищать,
Судовики благають Бога;
Пяниці знай собі кричать:
»І патріот! і брат убогих!
Наш славний князь! Віват! віват!«
А патріот, убогих брат,
Дочку її теличку однімає
У мужика, — і Бог не знає,
А може знає, та мовчить!

II.

Княгиня в-заперті сидить.
Її і в сїни не пускає
Убогих брат. А що-ж робить?
Сама втекла і повінчалась;
І батько її мати не пускали,
Казали: в гору не злазь!
Так ні, за князя! От і князь!
От і пишайсь тспер, княгинє!
Загинеш, серденько, загинеш,
Мєв ряст весною у-ночи;
Засхнеш, не знати-меш нічого:
Не знати-меш, як хвалять Бєга,
Як люде люблять, живучи.
А жить так, Господи, хотїлось!
Хотїлось любити
Хоч годочок, хоч часочок,
На сьвіт подивитись.
Не довслось, — а все було,
Всього понадбала
Стара мати. Саму тебе
Мов намалювала;
Хоч молись перед тобою,
Мов перед сьвятою.
Красо моя молодая,